

Omkring forslaget til lov om social service kan vi sige, at det rummer en række gode elementer, men det kniber, hvis man kigger på nogle af elementerne i forslaget.

Det er jo sådan, at man diskuterer en del omkring rådgivning, og dér kan man jo se, at det i hvert fald på nuværende tidspunkt kniber gevaldigt med at få afsat de nødvendige personaleressourcer til at løfte rådgivningsopgaven, selv om man faktisk siden den 1. april 1976 har haft en pligt til at tilbyde alle børn og voksne rådgivning. Det hører desværre til undtagelserne, at man har indrettet et åbent og venligt rådgivningsmiljø internt i socialforvaltningerne eller eksternt i særlige lokaler.

Vi ønsker at sikre, at alle kan få anonym rådgivning, når behovet opstår. Vi tror kun, at en sådan målsætning kan opfyldes, hvis kommunerne får et økonomisk incitament til at prioritere området. Derfor ønsker vi refusion af lønudgiften til rådgivningsområdet; det er i hvert fald en vej at gå for at få en uafhængig rådgivning til borgerne.

Omkring dagtilbudene er vi glade for, at der er kommet en god formålsparagraf, og hvis man samtidig besluttede, at arbejdsmiljølovens krav også skulle gælde for børnene, var der en vis sikkerhed for, at de fysiske rammer ville være af en sådan karakter, at formålsparagraffen kunne opfyldes, hvis de fornødne personaleressourcer var til stede.

Det største problem på det område – og det er ganske afgørende for Enhedslisten – er, at det nødvendige antal pladser ikke er lig med det antal pladser, der er behov for. Vi ønsker, at alle børn sikres ret til pædagogisk dagtilbud, ligesom de har ret til plads i folkeskolen; det ville i øvrigt være helt i tråd med FN's børnekonventions ligebehandlingsbestemmelser. Når man ser den meget smukke formålsparagraf, kan det jo undre, at man ikke fra ministerens side har konkluderet, at dette burde være et gode for alle børn; men det har man åbenbart ikke ønsket at tage med.

For de handicappede børns vedkommende er det vigtigt for Enhedslisten at understrege, at forældre til handicappede børn får fuld økonomisk kompensation for merudgifter. Når en forælder vælger i en periode at passe et handicappet barn i hjemmet, tænker familien sjældent på, at det i værste fald kan betyde, at der intet forsølgelsesgrundlag er efter pasningsperiodens udløb.

Vi ønsker, at a-kasselovgivningens skal indrettes således, at en pasningsperiode med lønkompensation bliver en død periode, således at man bevarer sin dagpengere. Det tror vi kunne være et vigtigt skridt i retning af at give støtte til de handicappede.

Vi er også noget utrygge ved den måde, hjemmehjælpsområdet administreres på i dag, og lovudkastet beroliger os ikke. Hjemmehjælpsområdet er stadig væk et område totalt uden retssikkerhed, som jeg også har omtalt det ved det tidligere lovforslag. Vi kunne godt ønske os, at der faktisk blev lavet en lovbestemmelse om, at der skulle være et cirkulære, der klart beskrev, hvilket sortiment, hvilke ydelser kommunen som minimum skulle tilbyde sine borgere, så man havde noget at holde sig til.

Jeg kan desværre ikke nå mere i denne omgang. Jeg vil komme med resten af min ordførertale i anden runde.

Sonja Albrink (CD):

Hele det samlede lovkompleks går ud på at understrege det, som vi i CD har kaldt op på pinden-princippet, dvs. at det sociale system ikke må fastholde folk i en passiv, offentlig forsørgelse, hvis det overhovedet på nogen måde kan lade sig gøre ved aktivering, revalidering eller noget andet at få dem i gang.

Nu skal alle aktiveres. Det er et godt princip i sig selv, men vi advarer dog også imod at være så nidkær i bestræbelserne på at understrege den enkeltes personlige ansvar og noget for noget-holdningen, at man risikerer at smide barnet ud med badevandet.

Pensionssystemet må ikke blive en holdeplads for unge mennesker, som man godt kunne få i gang med en forstærket indsats. Det ville allerede af menneskelige grunde være helt forkert. Men førtidspensionen må samtidig være en løsning, der er adgang til for mennesker, som ikke har ret mange andre muligheder; der må være grænser for, hvor ihærdigt man skal gå til værks, før samfundet betaler en beskeden løn som kompensation for de udfoldelsesmuligheder, de er blevet berøvet.

Spørger man de handicappede, er der jo ingen tvivl. De ønsker bare at kunne få tilknytning til arbejdsmarkedet. De ser også positivt på skånejob med løntilskud, der kan være den eneste vej til det eftertragtede job, men hvor skal de mange job komme fra, og hvordan sikrer man forsølgelsesgrundlaget?